

Рим рӯёро барпо мекунад — Шумораи чордаҳ

Инъикосҳои Масеҳ ва ташаккули сурати ваҳшӣ: як мувозинаи нубувватӣ дар рӯзҳои охир

Jeff Pippenger

2024-09-02

Хати нубувват, ки муайян месозад кай Иёлотӣ Муттаҳида барои ҳайвон ва аз ҳайвон суратеро ба вучуд меоварад, ҳамон замоне руҳ медиҳад, ки шоҳи протестантизм сурату шабеҳи Масеҳро ташаккул медиҳад. Ин ташаккул ба таври мушаххас дар боби даҳуми Дониёл муайян шудааст, вақте ки Дониёл рӯёи «мараҳ» — оинаи сабабовари диданро — мебинад. Дониёл намояндаи онҳост, ки Масеҳро менигаранд, ва бо ҳамин амалашон ҳислати Масеҳро инъикос мекунад. Яксаду чилу чор ҳазор, ки дар боби даҳум тавассути Дониёл намояндагӣ шудаанд, сурату шабеҳи Масеҳро дар ботини худ танҳо ҳамон вақт ташаккул медиҳанд, ки ба ҳислати Ё менигаранд. Бо нигариштан онҳо тағйир меёбанд.

Сурати ҳайвон ҳайвонро инъикос менамояд, ва ташаккули сурати ҳайвон озмоиши бузург барои халқи Худост, ки ба воситаи он сарнавишти абадии онҳо муайян хоҳад шуд. Вақте ки калисоҳои протестантии Иёлотӣ Муттаҳида идораи ҳукуматро ба дасти худ мегиранд, онҳо сурати он низоми калисо ва давлатро ба вучуд хоҳанд овард, ки сохтори назоратеро мушаххас месозад, ки қудрати папагӣ пеш аз бардошта шудани пуштибонии сиёсӣ ба кор бурда буд. Дар ҳамон давраи вақт сурати Масеҳ низ дар халқи Ё дар рӯзҳои охир падид оварда хоҳад шуд. Бо вучуди ин, онҳое буданд, ки бо Дониёл буданд, вале рӯёро надиданд, зеро онҳо аз рӯё гурехтанд. Онҳо аз озмоиши ташаккули сурати ҳайвон ноком монданд, зеро дар вақти имтиҳон рад карданд, ки бигуздоранд сурати Масеҳ дар дохили онҳо ташаккул ёбад.

Принсипи рӯҳонии инъикос ба воситаи нигоҳ кардан ба оинае, ки Масеҳро ифода мекунад, ба амал меояд; ва азбаски рӯёи «marah» рӯёест сабабкунанда, сурати Масеҳ дар оина сурати Масеҳро дар инсоният падид меоварад. Оинаи аслӣ сурати мардеро, ки ба оина менигарад, инъикос мекунад, аммо татбиқи рӯҳонии ин принсип бо оина омилҳои тағйирёбанда дорад. Онҳое ки фақат «шунавандаи калом ҳастанд, на амалкунандаи он», «худро менигарад, ва роҳи худро пеш мегирад, ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд». Онҳо ба оина менигаранд ва танҳо инсониятро мебинанд.

Синфи дигари касоне ки «на шунавандаи фаромӯшкор, балки иҷрокунандаи амал» ҳастанд, шариати Худоро мебинанд; онҳо Масеҳро дар оина мебинанд. Ин амал аз он иборат аст, ки фаҳмида шавад, принсипи инъикос дорои воқеияти «табӣӣ» ва воқеияти рӯҳонӣ мебошад. Дониёл онҳое, ки ин «амал»-ро ба ҷо оварданд, ба тасвир мекашад, зеро ӯ дар бобҳои нӯх ва даҳ он амалеро нишон медиҳад, ки принсипи рӯҳонии инъикосро ба вучуд меоварад.

Дар он рӯзҳо ман, Дониёл, се ҳафтаи пурра мотамдор будам. Нони лазиз нахӯрдм, гӯшт ва шароб ба даҳонам наомад, ва худро тамоман равған намолидам, то он даме ки се ҳафтаи комил ба анҷом расид. Дониёл 10:1, 2.

Қабраил ба Дониёл шарҳи қисмане аз рӯёи боби ҳаштумро дода буд, вале Дониёл онро пурра нафаҳмида буд.

Ва ман, Дониёл, беҳуш шудам ва чанд рӯз бемор будам; баъд аз он бархостам ва корҳои подшоҳро анҷом додам; ва аз ин рӯё дар ҳайрат афтодам, вале ҳеҷ кас онро нафаҳмид. Дониёл 8:27.

Хоҳар Уайт моро огоҳ мекунад, ки Дониёл дар ҷустуҷӯи фаҳмидани тафсири паёми боби ҳаштуми китоби Дониёл буд, ки Қабраил онро дар боби нӯҳум ба Дониёл оварда буд.

«Бо ҷиддият ва самимияти наву амиқтар Миллер таҳқиқи нубувватҳоро идома дод; тамоми шабҳо, ҳамчунин рӯзҳо, ба омӯзиши он чи акнун барои ӯ дорои чунин аҳамияти азим ва шавқии қомилан фарогир менамуд, бахшида мешуданд. Дар боби ҳаштуми Дониёл ӯ ҳеҷ қалиде барои муайян кардани нуқтаи оғози 2300 рӯз пайдо карда натавонист; фаришта Қабраил, гарчанде амр гирифта буд, ки рӯёро ба Дониёл фаҳмонад, ба ӯ танҳо шарҳи нопурра дод. Ҳангоме ки озори даҳшатноке, ки мебоист бар қалисо ояд, дар рӯёи набӣ ошкор мегардид, қуввати ҷисмонии ӯ аз даст рафт. Ӯ дигар тоқати бештар надошт, ва фаришта ӯро барои муддате тарк кард. Дониёл «беҳуш шудам, ва чанд рӯз бемор будам». «Ва ман аз ин рӯё дар ҳайрат мондам», мегӯяд ӯ, «вале ҳеҷ кас онро нафаҳмид».

«Бо вучуди ин, Худо ба паёмбари Худо фармуда буд: “Ин одамо водор намо, то рӯёро дарк кунад.” Он супориш бояд иҷро мегардид. Дар иттиҳоди ба он, фаришта баъд аз муддате назди Дониёл бозгашт ва гуфт: “Ҳоло омадаам, то ба ту ҳикмат ва фаҳм ато намоям;” “бинобар ин, маъниро бифаҳм ва рӯёро мулоҳиза намо.” Дониёл 8:27, 16; 9:22, 23, 25–27. Дар рӯёи боби 8 як нуқтаи муҳиме буд, ки бетафсир монда буд, яъне он чи ба вақт — давраи 2300 рӯз — тааллуқ дошт; бинобар ин, фаришта ҳангоми аз нав идома додани шарҳи худ, асосан бар мавзӯи вақт таваққуф менамояд.» Муборизаи Бузург, 325.

Дар боби даҳум ба мо хабар дода мешавад, ки Дониёл «руё» ва «амр»-ро мефаҳмид, аммо Дониёл нури бештар мехост; бинобар ин ӯ дили худро ба дарёфти он фаҳмиш равона кард ва бисту як рӯз рӯза дошт. Бо ин кор ӯ намояндаи қасоне аз рӯзҳои охир мегардад, ки усули рӯзҳои инъикосро мефаҳманд, ки ба воситаи усули табиӣ инъикос рамзӣ нишон дода шудааст. Он фаҳмиш бо аъмоли онҳо тасвир мешавад, ва аъмоли онҳо дар шахси Дониёл ҳамчун ҷустуҷӯи фаҳмиши дурусти Қаломӣ нубуввати Худро ифода меёбад. Тафовути ошқори қасоне, ки аз руё фирор карданд, дар он аст, ки онҳо дар ҷустуҷӯи фаҳмиши дурусти Қаломӣ нубуввати Худро набуданд.

Ҳақиқати Қаломӣ нубуввати Худро, ки Дониёл ҳамчун ташнаи фаҳмидани он тасвир шудааст, нури рӯзҳои охир аст, зеро Дониёл саду чилу чаҳор ҳазорро рамзӣ ифода мекунад. Бинобар ин, Дониёл табақаеро намояндагӣ мекунад, ки дар ҷустуҷӯи фаҳмидани нури Қаломӣ нубуввати Худро ҳастанд, ки ҳамчун имтиҳони ниҳойи пеш аз баста шудани муҳлати

файз тасвир шудааст. Аз ин лиҳоз, ин Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати файз кушода мешавад, аммо он ҳамчунин ҳамон имтиҳон аст, ки ҳамчун ташаккули сурати ҳайвони ваҳшӣ тасвир шудааст.

Ташаккули сурати ҳайвон бевосита раванди онро муайян мекунад, ки чӣ гуна сурати ҳайвон ба вучуд меояд. Он воқеиятро дуруст муайян кардан мумкин нест, магар он ки аввал мавзӯи асосии озмоиш, яъне ҳайвон, муайян карда шавад. Маҳз ҳайвон аст, ки муайян месозад ва нишон медиҳад, ки сурати он чӣ гуна ташаккул меёбад.

«Аммо “сурати ҳайвон” чист? ва он чӣ гуна бояд ташкил карда шавад? Суратро ҳайвони дӯшоха месозад, ва он сурате барои ҳайвон аст. Он ҳамчунин сурати ҳайвон номида мешавад. Пас, барои он ки бидонем ин сурат чӣ гуна аст ва чӣ гуна бояд ташкил карда шавад, мо бояд хусусиятҳои худӣ ҳайвон — папаро — мавриди омӯзиш қарор диҳем.

«Вақте ки калисои ибтидоӣ бо дур шудан аз соддагии Инчил ва пазируфтани ойинҳо ва русуми бутпарастӣ фосид гардид, вай Рӯҳ ва қудрати Худоро аз даст дод; ва барои он ки вичдонҳои мардумро зерӣ назорат гирад, ӯ талаби пуштибонии ҳокимияти дунявиро кард. Натиҷа папай буд, яъне калисое, ки қудрати давлатро дар ихтиёр дошт ва онро барои пешбурди мақсадҳои худ, махсусан барои ҷазо додани “бидъат”, ба кор мебард. Барои он ки Иёлоти Муттаҳида сурати ҳайвонро ба вучуд оварад, қудрати динӣ бояд ҳукумати шахрвандиро то ба он андоза зерӣ назорат гирад, ки салоҳияти давлат низ аз ҷониби калисо барои амалӣ сохтани мақсадҳои худ ба кор бурда шавад». Баҳси Бузург, 443.

Барои «омӯхтани он ки сурат чӣ гуна аст ва чӣ гуна бояд ташаккул ёбад, мо бояд хусусиятҳои худӣ ҳайвон — папаро — омӯзем». Маҳз ҳамин ҳайвон он рӯёро, ки имтиҳони айёми охир аст ва андаке пеш аз баста шудани замони имтиёз ба амал меояд, муқаррар месозад. Дониёл рӯё ва ин воқеаро фаҳмид.

Дар соли сеюми Куруш, подшоҳи Форс, ба Дониёл, ки ӯро Белтешатсар меномиданд, амре ошкор карда шуд; ва он амр ҳақ буд, аммо вақти муқарраршуда тӯлонӣ буд; ва ӯ он амрро фаҳмид, ва маънои рӯёро дарк кард. Дониёл 10:1.

Рӯё — ҳамон рӯёи «tag'eh»-и ду ҳазору сесад сол аст. «Чиз» — вожаи ибрии «dabar» мебошад, ки маънояш «калима» аст. Ҳамон вожа («dabar»), ки дар ояти якум ҳамчун «чиз» тарҷума шудааст, дар боби нӯх, ояти бисту сеюм, ҳамчун «кор» тарҷума шудааст.

Бале, ҳанӯз ҳангоми он ки ман дар дуо сухан мегуфтам, ҳамон мард — Ҷабраил, ки ӯро дар рӯё дар ибтидо дида будам, бо парвози тези худ назди ман омада, маро қариб дар вақти қурбонии шомгоҳӣ ламс намуд. Ва ӯ маро огоҳонида, бо ман сухан гуфт ва гуфт: «Эй Дониёл, акнун берун омадаам, то ба ту хирад ва фаҳмиш бидиҳам. Дар оғози илтиҷоҳои ту фармон содир шуд, ва ман омадаам, то онро ба ту нишон диҳам; зеро ту бисёр маҳбуб ҳастӣ. Пас, ин каломро бифаҳм ва рӯёро мулоҳиза нам». Дониёл 9:21–23.

Ҷабраил ба назди Дониёл дар ҷавоб ба дуои Дониёл меояд, ки бо маърифате, ки Дониёл ҳангоми дарк кардани он ки ӯ дар асорате қарор дорад, ки бо парокандагии Левизод 26

ифода шудааст, ба даст оварда буд, алоқаманд аст.

Дар соли аввали подшоҳии ӯ ман, Дониёл, аз китобҳо шумораи солҳоро фаҳмидам, ки дар бораи онҳо каломи Худованд ба Ирмиёи набӣ омада буд, яъне ин ки ӯ ҳафтод солро дар вайрониҳои Ерусалим ба анҷом хоҳад расонид. Дониёл 9:2.

Асирие, ки Ирмиё онро муайян карда буд, Дониёро ба асирии «ҳафт вақт», ки Мусо онро сабт намудааст, ҳидоят кард, ки ҳам «қасам» буд ва ҳам «лаънат».

Бале, тамоми Исроил шариати Туро вайрон карданд, ва ҳатто рӯй гардонданд, то ба овози Ту итоат накунанд; бинобар ин лаънат бар мо рехта шуд, ва он қасаме ки дар шариати Мусо, бандаи Худо, навишта шудааст, зеро ки мо бар зидди ӯ гуноҳ кардем. Ва ӯ суханони Худо, ки бар зидди мо ва бар зидди доварони мо, ки моро доварӣ мекарданд, гуфта буд, тасдиқ намуд, ба ин ки бар мо балои азиме овард; зеро дар зери тамоми осмон он чи бар Ерусалим омадааст, монанди он ба амал наомадааст. Чунон ки дар шариати Мусо навишта шудааст, тамоми ин бало бар мо омадааст; вале мо пеши Худованд Худои худ дуо наовардем, то аз гуноҳҳои худ бозгардем ва ҳақиқати Туро бифаҳмем. Дониёл 9:11–13.

Бар асоси ду шохиди Ирмиё ва Мусо, Дониёл фаҳмид, ки харобие, ки бар Ерусалим оварда шуда буд, «лаънате» буд, «лаънати Мусо», ки бар Исроили қадим «рехта шуда буд». Хоҳар Уайт ба шохидии Ирмиё ҳамчун «шаҳодатҳо ба калисо» ишора мекунад, ва аз ин лиҳоз вай Ирмиёро ҳамчун Рӯҳи Нубуввати айёми охир муайян месозад, зеро «шаҳодатҳо ба калисо» дар айёми охир маҳз ҳамин аст. Ирмиё намояндаи Рӯҳи Нубувват аст ва Мусо намояндаи Китоби Муқаддас мебошад.

Дониёл намояндаи онҳое дар айёми охир аст, ки аз он ду шохид дарк мекунанд, ки пароканда шудаанд, ва аз Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват мефаҳманд, ки бедор гардидаанд, ҳамчунон ки Дониёл ба он воқеият бедор шуд, ки ӯ (онҳо) дар асорат будаанд, ва ин асорат дар Каломи нубувватии Худо тасвир ёфта буд.

Таҷрибаи қавми Худо дар рӯзҳои охир ҳамон таҷрибаи даҳ бокира аст.

«Масали даҳ духтарони бокираи Матто 25 низ таҷрибаи халқи адвентистро тасвир мекунад». The Great Controversy, 393.

Вақти таъхири масали даҳ бокира ҳамон бедории Дониёро дар боби нӯҳум ифода мекунад. Бар пояи ду шохиди муқаддас Дониёл дарк кард, ки тамоми ҳаёти ӯ иҷрои як пешгӯии муайян дар Каломи Худо будааст. Он пешгӯӣ Дониёро ба илоче роҳнамоӣ кард, ки агар Дониёл мехост барои он чи дар боби баъдӣ бо ӯ рӯй доданӣ буд, омода бошад, ба он эҳтиёҷ дошт. Ҳамин тавр низ, вақте ки миллеритҳо масали даҳ бокираро иҷро карданд, онҳо низ бояд ба он воқеият бедор мешуданд, ки ноумедии аввалин ва таъхир онҳоро ба хоб рафтан оварда буд. Ҳамаи анбиё рӯзҳои охириро ифода мекунанд.

Бедории Дониёл ва миллериён ду шохиди бедории яксаду чихилу чор ҳазор дар айёми охир мебошанд.

«Исо ва тамоми лашкари осмонӣ бо ҳамдардӣ ва муҳаббат ба онҳое назар мекарданд, ки бо интизори ширин муштоқи дидани Ё буданд, Ёро, ки ҷонҳояшон дӯст медошт. Фариштагон бар болои онҳо парвона буданд, то онҳоро дар соати озмоишашон тақвият диҳанд. Онҳое ки қабули паёми осмониро сарфи назар карда буданд, дар торикӣ вогузошта шуданд, ва ғазаби Худо бар зидди онҳо аланга гирифт, зеро онҳо намехостанд нуреро, ки Ё аз осмон барояшон фиристода буд, бипазиранд. Он содиқони ноумедшуда, ки наметавонистанд дарк кунанд, ки чаро Худовандашон наомад, дар торикӣ вогузошта нашуданд. Боз онҳоро ба Китобҳои Муқаддасашон раҳнамоӣ карданд, то давраҳои нубувватиро бичӯянд. Дасти Худованд аз рӯйи рақамҳо бардошта шуд, ва иштибоҳ фаҳмонда шуд. Онҳо диданд, ки давраҳои нубувватӣ то соли 1844 мерасанд, ва ҳамон далеле ки пеш оварда буданд, то нишон диҳанд, ки давраҳои нубувватӣ дар соли 1843 анҷом меёбанд, исбот мекард, ки онҳо дар соли 1844 ба поён мерасанд. Нур аз Каломи Худо бар мавқеи онҳо дурахшид, ва онҳо замони таъхирро кашф карданд — “Тарчи он [руъё] таъхир кунад, онро мунтазир бошед.” Дар муҳаббати худ ба омадани фаврии Масеҳ, онҳо таъхири руъёро нодида гирифта буданд, ки барои ошкор сохтани мунтазирони ҳақиқӣ пешбинӣ шуда буд. Боз онҳо як нуқтаи вақт доштанд. Бо вучуди ин, ман дидам, ки бисёре аз онҳо наметавонистанд аз ноумедии саҳти худ боло бароянд, то он дараҷаи ғайрат ва нерӯеро соҳиб шаванд, ки имонашонро дар соли 1843 тавсиф мекард». Навиштаҳои аввалин, 236.

Мувофиқи иҷрои тамсил, миллериён «таъхири руъёро нодида гирифта буданд», вале онҳо «боз» «ба Китобҳои Муқаддаси худ роҳнамоӣ карда шуданд, то давраҳои нубувватиро таҳқиқ кунанд. Дасти Худованд аз рӯйи рақамҳо бардошта шуд, ва иштибоҳ фаҳмонида шуд». Дониёл ба Китоби Муқаддас роҳнамоӣ карда шуд ва «дасти Худованд» аз «давраҳои нубувватӣ» бардошта шуд; ва ҳангоме ки Дониёл ҳамчун амалкунанда, на танҳо шунаванда, бо имони ғайб исбот кард, ки паёми Ирмией ва Мӯсорро мефаҳмад, бо ба ҷо овардани дастурҳои додашуда дар Левизод бисту шаш, инчунин даво ва роҳи ҳалли ҳолати парокандаи қавми Худоро, он гоҳ «фаҳмондан» ба Дониёл дода шуд.

Вақте ки саду чилу чаҳор ҳазор вақти таъхири масалро дар иҷрои ниҳой ва комилтарини он дар айёми охир ба анҷом мерасонанд, ин корро дар давраи замоне ба ҷо хоҳанд овард, ки «ташакули сурати ҳайвон» озмоиши бузурги онҳо хоҳад буд.

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ҳар гоҳ ки мева ба камол расад, дарҳол досро ба кор меандозад, зеро вақти дарав фаро расидааст». Масеҳ бо иштиёқи амиқ мунтазирӣ зоҳир шудани сурати Худ дар калисои Худ аст. Ҳангоме ки ҳислати Масеҳ дар қавми Ё ба таври комил таҷассум ёбад, он гоҳ Ё хоҳад омад, то онҳоро ҳамчун моли Худ талаб намояд». Christ’s Object Lessons, p. 69.

«Ин торикӣ бадфаҳмӣ нисбат ба Худост, ки ҷаҳонро фаро гирифтааст. Одамон дониши худро дар бораи ҳислати Ё аз даст медиҳанд. Он нодуруст фаҳмида ва нодуруст тафсир шудааст. Дар ин вақт паёме аз ҷониби Худо бояд эълон карда шавад, паёме, ки дар таъсири худ равшанкунанда ва дар қудрати худ наҷотбахш аст. Ҳислати Ё бояд ошкор гардонида шавад. Ба торикӣ ҷаҳон бояд нури ҷалоли Ё, нури некӯӣ, марҳамат ва

ростии Ё, рехта шавад.»

«Ин ҳамон корест, ки пайғамбар Ишаё онро бо ин суханон баён намудааст: “Эй Уршалим, ки муждаи нек меоварӣ, овози худро бо қувват баланд кун; онро баланд кун, натарс; ба шаҳрҳои Яҳудо бигӯ: Инак Худои шумо! Инак, Худованд Худо бо дасти пурқудрат хоҳад омад, ва бозуи Ё барои Ё ҳукмронӣ хоҳад кард; инак, подоши Ё бо Ёст, ва амали Ё пеши Ёст.” Ишаё 40:9, 10.»

«Касоне ки мунтазири омадани Домод ҳастанд, бояд ба мардум бигӯянд: “Инак Худои шумо.” Охириин шуоъҳои нури пуррахм, охириин паёми раҳмате, ки бояд ба ҷаҳон дода шавад, ошкор сохтани хислати муҳаббати Ёст. Фарзандони Худо бояд ҷалоли Ёро зохир намоянд. Дар ҳаёт ва хислати худ онҳо бояд он чиро ошкор созанд, ки файзи Худо барои онҳо анҷом додааст.» Christ’s Object Lessons, 415.